

๑๕๗

ชื่อจ๊อคคนดี
ข้าผู้นี้มิใช่สตรีหน้าเงินนะเจ้าคะ
门前花多

2

ไปคู่เจิงชวง 白鹭成双
เขียน

littleell.

แปล

๑๕๑๔ คือราภาหะสิทธิ์

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านทุกท่าน ยินดีที่ได้พบกันอีกครั้งค่ะ
ก่อนอื่นต้องขอขอบคุณทุกท่านที่อ่านเล่มแรกแล้วตามอ่านเล่ม 2
ต่อนะคะ

สำหรับชื่อเรื่องคนดี ข้าพเจ้ามีใช้สตรีหน้าเงินนะเจ้าคะ เล่ม 2 นี้
เรื่องราวส่วนใหญ่ยังคงเป็นชีวิตความเป็นไปของพระ - นางในจวนชื่อจื่อคะ
ขณะที่ซึ่งเหลือเงินต้องไปดูแลกองกำลังทหารเพื่อพิสูจน์ความสามารถ
ให้เยียน้องผู้เป็นบิดาและเหล่าแม่ทัพผู้บัญชาการยอมรับ ทางด้าน
เลิ่นเหมยจึงก็ต้องพิสูจน์ความสามารถให้คนในจวนชื่อจื่อเห็นเช่นกัน
ตอนนี้นางต้องทำหน้าที่ ภรรยาเอกที่ดีให้สมกับค่าจ้าง คอยจัดการ
ดูแลจวนให้สงบเรียบร้อย แน่นอนว่าเมื่อเป็นเช่นนี้บัญญัติย่อมตกอยู่
ในมือนาง และก็แน่นอนอีกเช่นกัน สตรีคนอื่นในเรือนหลังย่อม
ไม่ยินยอมง่าย ๆ

จวนชื่อจื่อที่เคยเจียบสงบเริ่มไม่สงบแล้ว สตรีในจวนที่เก็บ
เขี้ยวเล็บมานานเริ่มเผยตัวตน ด้านชื่อจื่อคนดีของเราที่ดูเหมือนจะเก็บ
ท่าที่ไม่อยู่เช่นกัน แต่ว่าจะเป็นท่าที่เรื่องอะไร และใครจะเป็นอย่างไรนั้น
ต้องไปติดตามในเล่มค่ะ

ขอให้อ่านกันอย่างสนุกนะคะ

๐๕๘

ชีวิตเป็นเจกเช่นละคร ที่พึ่งความสามารถในการแสดง

เส้นหมยจึง มองเขาอย่างประหลาดใจอยู่บ้าง ก่อนจะยิ้มแล้วเอ่ยว่า
“ขอบคุณนายท่านที่เมตตาเจ้าค่ะ”

หากไม่ใช่เพราะในจวนแห่งนี้มีสตรีมากมายถึงเพียงนี้ นางจะ
กลายเป็นเช่นนี้หรือ เงินสี่สิบตำลึงเงินไม่ได้หาได้ง่าย ๆ จริง ๆ

“ตามหมอมาดูแล้วหรือไม่” ช่งเหลียงเงินเบนหน้าไปอีกทาง
ถามขึ้นเรียบ ๆ

เส้นหมยจึงยังไม่ทันได้ตอบ พ่อบ้านซึ่งที่อยู่ด้านข้างก็กล่าวขึ้น
อีกว่า “ท่านหมอมาตรวจให้ชายชื้อจื่อแล้วขอรับ กล่าวว่าหญ้าหลันอื่น
ทำให้บาดเจ็บพอ”

“หญ้าหลันอื่น?” ช่งเหลียงเงินเลิกคิ้ว “เอามาจากที่ใด”

พ่อบ้านซึ่งลั้งเลเล็กน้อย มองเส้นหมยจึงคราหนึ่ง เส้นหมยจึง
ก็ยังไม่คิดจะกล่าวสิ่งใด

อวี่สือที่อยู่ด้านข้างทนไม่ไหวอยู่บ้าง เอ่ยขึ้นเสียงเบา “เป็นของ
ที่เคลือบอยู่บนไข่มุกที่นายหญิงเวินมอบให้นายหญิงเจ้าค่ะ นายหญิง
นำมาพอกหน้า ถึงได้กลายเป็นเช่นนี้”

ซึ่งเหลือเงินหรีดตาลง “เหตุใดเออร์หยาจึงใจกล้าเพียงนี้”

“ไม่แน่ว่าจะเป็นนาง เพียงแต่หลักฐานชี้ไปที่เออร์หยาเท่านั้น”
เส้นหมยจึงกล่าว “ผู้ที่เคยสัมผัสไข่มุกไม่ได้มีเพียงนางคนเดียว”

อวิสือเอ่ยพึมพำ “ยังมีอีกคนคืออนูอวิ เพียงแต่ทำที่ที่อนูอวิ
มีต่อชายาชื่อจ้อเปลี่ยนไปมากแล้ว จะจงใจทำร้ายอีกได้อย่างไร หาก
กล่าวว่าผู้ใดในจวนนี้เคยมีเรื่องขัดแย้งกับชายาชื่อจ้อ ก็มีเพียงนายหญิง
เวินที่ถูกชายาชื่อจ้อแย่งบุญชีไปคนเดียวมีใช่หรือเจ้าคะ”

ซึ่งเหลือเงินหยุดเท้า เปลี่ยนทิศทางนำกลุ่มคนเดินไปยังหอพระ
เดินไปพลางกล่าวว่า “ในเมื่อหลักฐานชี้ชัดแล้ว ในฐานะที่เจ้าเป็นชายา
ชื่อจ้อ เหตุใดจึงไม่จัดการเสีย”

“นายท่านก็รู้สึกว่เออร์หยาเป็นผู้กระทำหรือเจ้าคะ” เส้นหมยจึง
ยิ้มแล้วถามเขา

ซึ่งเหลือเงินไต่ตรองเล็กน้อย ก่อนส่ายหน้า “เออร์หยาไม่ได้
โง่เขลาถึงเพียงนั้น อยู่ในจวนมาหลายปี นางไม่เคยก่อเรื่องก่อราวใดๆ
มาก่อน”

นั่นก็ถูกแล้วมีใช่หรือ หรือจะให้นางจัดการก่อน รอให้เขากลับมา
พลิกสถานการณ จากนั้นตนก็กลายเป็นคนชั่วร้าย

“ดังนั้นเรื่องนี้ยกให้นายท่านจัดการดีกว่าเจ้าคะ”

ซึ่งเหลือเงินเหลือบมองนางเล็กน้อย หัวเราะเบาๆ ความ
สามารถในการรักษาชีวิตนี้ช่างยอดเยี่ยมเป็นเลิศ ทันทที่มีปัญหาก็ค้น
มาที่เขา เฉลียวฉลาดยิ่งนัก

นี่จวนเออร์ฟังอยู่ด้านหลัง อดมองอวิชื่อที่อยู่ด้านข้างคราหนึ่ง
ไม่ได้ อวิชื่อสายตามั่นอกมั่นใจ เดินอย่างผ่าเผย และสายตาที่มอง
เส้นหมยจึงนั้นเปลี่ยนไปไม่น้อยจริงๆ

ทุกคนต่างกล่าวว่าอวี๋ซือมีนิสัยตรงไปตรงมา แต่นางกลับรู้สึกว่าจะไม่ควระมัง

คนทั้งขบวนมาถึงหอพระ เมื่อประตูใหญ่เปิดออก ก็เห็นวินเออร์หย่าสวมชุดสีขาวทั้งตัว ไม่เกล้ามวยผม หลับตาลงคุกเข่าอยู่บนเบาะสาน

เมื่อได้ยินเสียง นางหันหน้ากลับมา ใบหน้าขาวซีด ริมฝีปากไร้สีเลือด “นายท่านกลับมาแล้วหรือเจ้าคะ”

น้ำเสียงเองก็แห้งผาก ชั่วครู่ที่เห็นช่งเหลียงเงินนั้น ดวงตาของวินเออร์หย่าแดงก่ำ น้ำตาลอหน่วย ทว่ากลับอดกลั้นไม่ให้ไหลลงมา ทั้งยังพยายามหยุดกายลุกขึ้นยืนคารวะ “ข้าน้อยต้อนรับนายท่านกลับจวน คารวะชายชื่อจื่อเจ้าคะ”

เมื่อเห็นสภาพเช่นนี้ก็รู้ว่าได้รับความไม่เป็นธรรมใหญ่หลวงเพียงใด อย่างไรก็ตามแต่ช่งเหลียงเงินเลย แม้แต่เส้นเหมยจิงมองแล้วยังรู้สึกปวดใจ

“เหตุใดจึงซุบเซียวถึงเพียงนี้” ช่งเหลียงเงินยื่นมือไปประคองนางลุกขึ้น ทันทีที่สัมผัส ก็รู้สึกถึงความร้อนผ่าวจากร่างกายนางผ่านเสื้อผ้าทันที

“ป่วยหรือ” ช่งเหลียงเงินขมวดคิ้วเล็กน้อย หันหน้าไปมองพ่อบ้านแล้วเอ่ยว่า “ไปเชิญหมอมา!”

พ่อบ้านซึ่งรับคำแล้วจากไป วินเออร์หย่าคว้ามือช่งเหลียงเงินไว้ในที่สูดน้ำตาก็ไหลริน กระทบลงบนมือของเขา “ข้าน้อยป่วยหรือไม่สำคัญหรอกเจ้าคะ ได้รอกจนวนายท่านกลับมาก็ดีแล้ว ข้าน้อยมีวาจาบางอย่างที่อยากพูด”

“เรื่องใดถึงรอให้หายป่วยแล้วค่อยพูดไม่ได้กัน” ช่งเหลียงเงินสีหน้าเคร่งเครียด “เหตุใดจึงรีบร้อนเพียงนี้”

เวินเออร์หย่ายิ้มขมขึ้น “ข้าเหนื่อยเกรงว่าจะไม่มีโอกาส อาศัยยามที่ยังมีสติ ข้าเหนื่อยจะต้องพูดกับท่านให้ได้เจ้าคะ ใบหน้าของชายาชื่อจื่อไม่เกี่ยวกับข้าเหนื่อยจริงๆ ข้าเหนื่อยถูกใส่ร้าย หย้าหลานอันนั้น ข้าเหนื่อยไม่ได้ทำ...”

ริมฝีปากของนางสิ้นระริก ร่างกายก็โงนเงนไปมาแทบจะยืนไม่อยู่ ดวงตามีน้ำตาไหลออกมาไม่หยุด น่าสงสารเพียงใดก็น่าสงสารเพียงนั้น

อวี๋สือที่อยู่ด้านข้างมองแล้วนิ่งอึ้ง กระตุกแขนเสื้อจิ้นฮือเบาๆ “ท่าทางเช่นนี้ของนาง...จริงแท้หรือเสแสร้งกัน”

จิ้นฮือก็ตมือนางน้อยๆ “อย่าเพิ่งพูดมาก ฟังที่เจ้านายทั้งหลายจัดการก็พอ”

อวี๋สืออดรันทดไม่ไหวอยู่บ้าง อย่างไรก็ตามก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ตอนแรกเป็นนางที่ไปรับยา หลังจากนั้นก็เป็นนางที่กัดไม่ปล่อยว่าเรื่องนี้เป็นฝีมือของนายหญิงเวิน

หากเป็นการใส่ร้ายนายหญิงเวินจริงๆ ควรจะอย่างไร นางไม่ได้ไตร่ตรองถึงปัญหานี้มาก่อน

“เออละ เรื่องนี้ข้าจะตรวจสอบให้ชัดเจน” ช่งเหลียงเงินเอ่ย “เจ้าเองก็อย่าคุกเข่าอยู่ที่นี้อีกเลย กลับไปนอนรอหมอดูอาการเถิด”

เวินเออร์หย่ามองเส้นหมยจึงอย่างระมัดระวัง ดูคล้ายจะหวาดกลัวอยู่บ้าง

ช่งเหลียงเงินมองเส้นหมยจึงตามสายตาของนางไป เม้มปากกล่าวว่า “ชายาชื่อจื่อไม่ทำให้เจ้าลำบากใจหรอก ไปเถิด”

เส้นหมยจึงยิ้มน้อยๆ ไม่ได้กล่าวสิ่งใด เดินตามพวกเธอออกไป ชีวิตเป็นฉากเช่นละครที่พึ่งความสามารถในการแสดงเสียจริง

ดูนายหญิงวินลี เพียงสลับเปลี่ยนสีหน้าเท่านั้นก็พลกเอาบทตัวร้ายมาให้นางอย่างรู้เหตุผลเสียแล้ว ที่คุณเธออยู่ในหอพระนั้นก็ไม่ใช่คำสั่งของนางเสียหน่อย ทว่าเพียงสายตานั้นที่มองมาของอีกฝ่าย นางก็ไม่อาจอธิบายสิ่งใดได้อีก

อธิบายก็ดูจะมากเกินไปจนความจำเป็น ไม่อธิบายก็เหมือนถูกใส่ร้ายอย่างไรเหตุผล นี่เป็นประสบการณ์ที่เลวร้ายยิ่งอย่างหนึ่ง

ทว่าเส้นเหมยจิ้งไม่รีบร้อน เดินตามอยู่ด้านหลังอย่างสุขุมปล่อยให้นางเออร์หย่าที่อยู่ด้านหน้าเอนพิงแผ่นอกซึ่งเหลียงเฉินบอกเล่าความทุกข์เสียงอ่อนหวาน

“ชายชื่อจื่อ” นิ่งจุนเออร์เดินมายังข้างกายนาง เม้มปากเอ่ยว่า “ยาลดรอยแผลเป็นของท่านยังมีอยู่หรือไม่”

“อืม” เส้นเหมยจิ้งยิ้มให้นาง “ยังมีอยู่จำนวนหนึ่ง กลับไปทาก็พอ”

นิ่งจุนเออร์ชะลอฝีเท้าเดินช้าลง คล้องแขนนางมองซึ่งเหลียงเฉินและวินเออร์หย่า เอ่ยเสียงเบาว่า “ตอนนี้ท่านคงเข้าใจแล้วกระมังว่าเหตุใดนางถึงได้ดูแลบัญญัติในจวนแห่งนี้มาตลอด”

เส้นเหมยจิ้งส่ายหน้า “ข้ายังไม่ค่อยเข้าใจนัก ไม่กล่าวอย่างอื่นเพียงแค่เรื่องบัญญัตินางก็ทำได้ดงามยิ่งนัก ร่ายง่ายน้อย อีกทั้งยังทำให้ทุกคนนับถือจากใจจริง นี่นับว่าเป็นความสามารถอย่างหนึ่ง”

นิ่งจุนเออร์หัวเราะเสียงเบา “ที่ท่านเห็นเป็นเพียงค่าใช้จ่ายของเดือนก่อนเท่านั้น ก่อนหน้านั้นได้อ่านดูแล้วหรือยังเจ้าคะ”

“นี่กลับยังไม่ได้อ่าน”

นิ่งจุนเออร์ถอนหายใจ ทำท่าเหมือนคนที่เคยผ่านเรื่องนี้มาก่อน “ข้าน้อยก็ทราบอยู่แล้วว่านางจะใช้ไม้นี้ เมื่อมีคนอยากมาจัดการบัญญัติ

ต่อ นางจะทำบัญชีเดือนก่อนหน้าให้ดังามเป็นพิเศษ รายจ่ายน้อยลง
อย่างน้อยเท่าตัว เช่นนี้หากผู้ที่รับบัญชีไปทำต่อมีรายจ่ายมาก ชื่อจ้อ
ย่อมรู้สึกว่าเป็นปัญหาที่ความสามารถ หากท่านคิดหาวิธีลดค่าใช้จ่าย
ก็จะทำให้คนอื่นในจวนไม่พอใจ อย่างไรก็ตามเสียไม่ว่าใครก็ไม่อยาก
เสียเปรียบ”

เส้นหมยจึงปล้นเข้าใจทันที “ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้ เพียงแต่ค่าใช้จ่าย
ในหนึ่งเดือนนั้น นางทำอะไรจึงออกมาดังามถึงเพียงนั้น”

นิงฉุนเอ๋อร์หัวเราะเบาๆ “ชายาชื่อจ้อ ท่านเองก็จัดการบัญชี
ท่านจะไม่ทราบเสียหรือว่าผู้จัดการบัญชีได้ผลประโยชน์มากมาย
เพียงใด นางนำออกมาจุนเจือค่าใช้จ่ายของเดือนนี้ให้คนต่อไปจัดการ
ลำบาก สุดท้ายบัญชีก็ต้องกลับไปอยู่ในมือนาง ไม่ขาดทุนแม้แต่น้อย”

ก็คุ้มค่ามากจริงๆ จุนเจือหนึ่งเดือนไม่กี่ร้อยตำลึงเงิน ภายหลัง
ยังกอบโกยได้เรื่อยๆ

เส้นหมยจึงพยักหน้า ยิ้มมองนิงฉุนเอ๋อร์คราหนึ่ง “ขอบใจ
ที่กล่าวเตือน”

“ก็ไม่ถือว่าเป็นการเตือนท่านหรอก” นิงฉุนเอ๋อร์ทำหน้ามึน
กล่าวว่า “ข้าน้อยไม่ชอบแก่งแย่งสิ่งเหล่านี้กับนาง เพียงแต่เห็นว่านาง
จะลงมือกับท่าน ข้าน้อยจึงอดกล่าวเตือนไม่ได้ เพราะข้าน้อยรู้สึกว่า
ท่านดีกว่านางมากนัก”

“อ้อ?” เส้นหมยจึงกล่าวด้วยรอยยิ้มว่า “เจ้าเองก็รู้สึกว่าข้างาม
กว่านางหรือ”

“ไม่เพียงแค่งาม” นิงฉุนเอ๋อร์ตอบอย่างจริงจัง “แต่ท่านสะอาด
กว่านาง”

เส้นหมยจึงนิ่งไป แต่ก็ไม่ได้คิดสิ่งใดกับคำพูดนี้มากนัก เพียง

คิดว่าระหว่างนั่งจูนเออร์กับเวินเออร์หย่าคงมีความแค้นต่อกันมาก่อน กระมัง

เมื่อก้าวเข้าเรือนเร่าเหลียงเซวียนหมอกก็มาถึง หลังจากตรวจชีพจรก็กล่าวว่านายหญิงเวินเป็นโรคเฟิงหาน¹ ประกอบกับมีเรื่องกังวลในใจ จำต้องรักษาตัวระยะหนึ่ง

ซึ่งเหลียงเจินนั่งอยู่ด้านนอกของเรือนเร่าเหลียงเซวียน นวดหว่างคิ้วเอ่ยว่า “ข้าเพิ่งจากไปไม่กี่วัน เหตุใดในจวนจึงเกิดเรื่องมากมายเพียงนี้ ไช่มุกนั่นเป็นเออร์หย่าที่มอบให้ชายาชื่อจื่อ ชายาชื่อจื่อก็มอบให้กับอวีชื่อต่อให้หรือไม่”

อวีชื่อพยักหน้า “ครั้งก่อนชายาชื่อจื่อไม่ระวังมอมสุรานายท่านจนเมา ทำให้ข้าเหนื่อยไม่อาจปรนนิบัติเข้านอนได้ ดังนั้นจึงมอบไช่มุกกล่องหนึ่งให้แก่ข้าน้อย เพียงแต่ครั้งก่อนชายาชื่อจื่อใจกว้าง ยกโทษให้ข้าน้อยครั้งหนึ่ง ข้าน้อยรู้สึกซาบซึ้งใจ จึงคืนไช่มุกให้ชายาชื่อจื่อไป ยามคืนก็คืนกลับไปในสภาพเดิม ขณะเก็บกล่องใบนั้นไว้ข้าน้อยไม่เคยเปิดออกดูเลยเจ้าค่ะ!”

“ผู้ที่ลั่นผัสไช่มุกนั้นมีเพียงพวกเจ้าสามคนเท่านั้น” ซึ่งเหลียงเจินเหลือบขึ้นมองนาง “เออร์หย่ากล่าวว่านางถูกใส่ร้าย เจ้ากล่าวว่าเจ้าไม่เคยเปิดกล่องออกดู เช่นนั้นเป็นชายาชื่อจื่อเองหรือที่อยากทำลายใบหน้าของตน”

อวีชื่อขมวดคิ้ว “ชายาชื่อจื่อเป็นคนดีถึงเพียงนั้น นายท่านจะใส่ร้ายนางไม่ได้นะเจ้าค่ะ!”

“ข้าไม่ได้จะใส่ร้ายผู้ใด” ซึ่งเหลียงเจินมองอวีชื่อเจิบๆ “เพียงแต่

¹ คือ โรคที่เกิดจากลมและความหนาวเย็น

ข้าหวังว่าเจ้าจะพูดความจริง เมิงซวง”

ทุกคนล้วนตะลึงเล็กน้อย อวี้อู๋ยิ่งเบะปากอย่างน่าสงสาร “เพียงเพราะเมื่อคืนนายหญิงเฒ่าตัวในน้ำเย็นหนึ่งชั่วยาม วันนั้นจึงป่วย นายท่านก็เชื่อถือนางมากกว่าแล้วหรือเจ้าคะ เช่นนั้นข้าน้อยจะไปแช่น้ำเย็นให้ป่วยบ้าง เช่นนี้นายท่านก็จะเชื่อถือน้อยใช่หรือไม่”

แช่น้ำเย็นหนึ่งชั่วยาม? เล่นเหมยจิ้งเตอะปาก เหตุใดวินเออร์หย่าถึงได้ทู่เมเพียงนี้

ในห้องมีเสียงโอดังขึ้นระลอกหนึ่ง ช่งเหลียงเฉินชมวดคิ้วมองผู้ฉินที่ยืนอยู่ด้านข้าง ผู้ฉินส่ายหน้าเป็นพัลวัน “นายท่านอย่าได้ฟังที่ผู้อื่นพูด เมื่อวานนี้นายหญิงไปคุกเข่าที่หอพระทั้งคืน เช่นนั้นจึงป่วยเจ้าคะ”

“ผู้ใดให้นางไปคุกเข่าที่หอพระหรือ” เล่นเหมยจิ้งยิ้มเอ่ย “เมื่อคืนพ่อบ้านยี่นกรานจะลงโทษเออร์หย่า ข้าไม่อนุญาต กล่าวว่ให้รอนายท่านกลับมาจัดการ สุดท้ายนายท่านกลับมา ยังไม่ทันทำความเข้าใจเรื่องราวทั้งหมดนางก็ไปคุกเข่าที่หอพระคืนหนึ่งเสียแล้ว”

ผู้ฉินนิ่งอึ้ง มองเล่นเหมยจิ้งเล็กน้อย ก้มหน้าลงไม่ตอบสิ่งใด นิ่งจนเออร์เห็นสถานการณ์เช่นนี้ก็ยิ้มเอ่ยว่า “คงเป็นเพราะชายาซื่อจื่อตุดันเกินไป นายหญิงเฒ่าจึงตกใจจนไปคุกเข่าด้วยตนเอง กระมังเจ้าคะ”

“ข้าดูตรงไหนกัน” เล่นเหมยจิ้งไม่รู้ว่าควรจะรู้สึกอย่างไรดี “เมื่อวานข้าไปพร้อมบาทแผลบนใบหน้าไม่กล้ากล่าวคำพูดรุนแรงแม้แต่ประโยคเดียว เหตุใดวันนี้จึงทำราวกับว่าข้าจะลงโทษนางอย่างไรอย่างนั้น ข้าก็รู้สึกไม่เป็นธรรมยิ่งนัก”

นางพูดเหมือนพูดล้อเล่น ทว่าเลือกพูดได้ตรงจังหะพอดี

อธิบายเวลาดาของวินเออร์หยาเมื่อครูได้อย่างชัดเจน

ซึ่งเหลียงเงินเข้าใจแล้ว มองไปในห้องเล็กน้อย แม้มปากเอ่ยว่า “ยังไม่ต้องกล่าวว่าเออร์หยาป่วยได้อย่างไร ของอย่างหญ้าหั่นอันนี้ พบเห็นไม่มากนัก จะสืบทาที่มานั้นง่ายตาย หากพวกเจ้าไม่ยอมพูดความจริง เช่นนั้นข้าจะส่งคนไปสืบ”

“นายท่านให้คนไปสืบเถิดเจ้าค่ะ” อวี๋ซื่อเบ้าปากว่า “หากไม่ตรวจสอบให้แน่ชัดกระจ่างแจ้ง คนบางคนจะแสรังทำตัวน่าสงสารไปได้ตลอด”

“เช่นนั้นก็ดี” ซึ่งเหลียงเงินยื่นมือไปลากเส้นเหมยจิงเข้ามา “อวี๋ซู่ไปตรวจสอบเรื่องนี้ ข้าเพิ่งกลับมา จะไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าที่เรือนเซียงชื่อย่วนก่อน”

ดูเหมือนเขาจะเสียเปรียบ

ตามหลักแล้ว เวินเอ๋อร์หย่ากำลังป่วย ไม่ว่าจะอย่างไรคงเสียเงิน ก็ควรจะอยู่ที่เรือนเช่าเสียงั้นถึงจะถูก ทว่าฟังคำพูดของอวี๋ซื่อ และเส้นหมยจึงเมื่อครู่นี้ ต่อให้คงเสียเงินเป็นคนโง่เขลา ก็ควรจะเข้าใจ เวินเอ๋อร์หย่าจึงใจทำให้ตัวเองป่วยก็เพื่อให้เขาสงสัย หากเขาสงสัยจริงๆ ก็ไม่ใช่ว่ากำลังถูกนางปั่นหัวหรอกหรือ

เขาลุกขึ้น ลากเส้นหมยจึงเดินออกไปด้านนอก

ทุกคนก็มึนศีรษะลงน้อมส่ง เวินเอ๋อร์หย่านอนอยู่บนเตียง มองไปด้านนอกคราหนึ่ง แม้มปากน้อยๆ

นั่งฉุนเอ๋อร์เล็กผ้ามาnEnterเข้ามา ยิ้มแยมแล้วเอ่ยว่า “พี่หญิงเวิน พักผ่อนให้ดีเถิดเจ้าค่ะ พวกเราขอตัวก่อน เพิ่งทานหายยาก วันพรณินบัตินอนของท่านก็เลื่อนออกไปเสียก่อนเถิด น้องสาวจะช่วยท่านจัดการให้เรียบร้อยเอง”

เวินเอ๋อร์หย่าหลับตาลง เอ่ยเสียงเย็น “ลำบากน้องสาวแล้ว”

“ไม่เป็นไรเจ้าค่ะ” นั่งฉุนเอ๋อร์ยิ้มพลางปล่อยม่านเตียงลง

สิ่งใดที่เรียกว่า ขโมยโกไม่สำเร็จยังเสียข้าวสารไปหนึ่งกำมือ¹

และเสียทั้งสูญหินและไพร่พล^๑ เดิมเงินเออร์หย่าคิดอยากทำราวกับว่า ซาชาซื้อจ๊อกกันแกลังนาง เพื่อให้ซึ่งเหลียงเงินสงสารนางสักสองส่วน เมื่อวานนางไปแช่น้ำเย็นมาหนึ่งชั่วโมงจริงๆ ถึงได้ล้มป่วยหนักเช่นนี้

สุดท้ายผู้ใดจะรู้ว่า พ่อบ้านซึ่งหลอกหลอหลายต่อหลายครา แต่เล่นเหมยจึงก็ไม่ติดกับ ไม่ลงโทษนางไม่พอ แต่ยังคงใจรอให้นายท่าน กลับมาจัดการ นางไปคุกเข่าที่หอพระด้วยตนเองก็ยังไม่ไ้ประโยชน์ เหตุใดสตรีนางนี้จึงชมอารมณ์ได้ถึงเพียงนี้

หากเล่นเหมยจึงปกติเสียหน่อย เจ็บปวดใจกับใบหน้าของตน ลักน้อย เมื่อวานก็ควรจะลงโทษนางแล้ว เพียงรอนายท่านกลับมา ตรวจสอบว่าเรื่องนี้ไม่ใช่ฝีมือของนาง และเพื่อปลอบใจนาง อย่างน้อย ก็คงอยู่ที่เรือนเราเหลียงเซวียนสักสามวันห้าวัน เช่นนั้นนางจะได้ใช้ มารยาอีกสักหน่อย บางทีอาจนำสมุดบัญชีกลับมาได้

เรื่องนี้ไม่ใช่ฝีมือของนางจริงๆ นางเพียงเห็นเค้าลางบางอย่าง ดังนั้นจึงเล่นไปตามน้ำ ไม่คิดว่าเรื่องจะกลายเป็นเช่นนี้

ไม่รีบ นางยังรอได้ รอความจริงของเรื่องนี้ปรากฏ ดูซิว่าใคร กันแน่ที่ชักใยอยู่เบื้องหลัง

เดิมเขาอารมณ์ค่อนข้างดี ยามนี้กลับถูกทำลายไปกว่าครึ่ง ซึ่งเหลียงเงิน ถอดเสื้อผ้าออกแล้วลงไปแช่น้ำ แม้ปากเอ่ยว่า “บาลดรอยแผลเป็น ของเจ้าเล่า”

เล่นเหมยจึงที่อยู่ด้านนอกนั่งอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง หยิบยาลด

¹สำนวน หมายถึง ฉวยโอกาสไม่สำเร็จ ชำยังขาดทุน

²สำนวน หมายถึง อยากได้ประโยชน์จากอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายกลับเสียทั้งสองอย่าง ในคราวเดียว

รอยแผลเป็นมาพยายามทา “กำลังทาอยู่เจ้าคะ ดูเข้าสี ไม่รู้ว่าต้องรอนานเพียงใดจึงจะหายดี”

“เจ้าเองก็เหมือนกัน ของอะไรก็ล้าใช้กับใบหน้า”

เส้นหมยจึงกลอกตาคราหนึ่ง “นายท่าน ท่านกล่าวเช่นนั้นก็ไม่ถูกนะเจ้าคะ เรื่องที่ข้าน้อยอยากพอกหน้านี้ไม่ผิด จะผิดก็ผิดที่คนลงมือกระทำเรื่องชั่วร้าย ท่านจะโทษข้าน้อยด้วยไม่ได้ อย่างไรเสียก่อนจะใช้ข้าน้อยก็ตรวจสอบยาพวกนั้นแล้ว คิดไม่ถึงว่าปัญหาจะอยู่ที่ไข่มุก”

ช่งเหลียงเงินสะอึก เข้มปากเอ่ยว่า “เจ้าปากกล้าเช่นนั้น เหตุใดเมื่อครูจึงไม่คาดค้นหาตัวคนกระทำความผิดออกมาเสียเล่า”

เส้นหมยจึงกลอกตาเล็กน้อย “จะทำเช่นนั้นได้ข้าน้อยต้องมีความสามารถก่อน ได้ชื่อว่าเป็นชายาชื่อจ้อก็จริง แต่นอกจากอำนาจในการจัดการจนแล้วก็ไม่มียานาจอใด ประการแรกข้าน้อยไม่มีญาติมิตรคอยช่วยเหลือ ประการที่สองข้าน้อยไม่มีองค์กรคอยปกป้อง เช่นนั้นจะสู้อำนาจบาปมีของนายหญิงแต่ละคนได้หรือเจ้าคะ”

ชายารองในจวนชื่อจ้อจะเป็นชาวบ้านที่มีฐานะธรรมดาได้อย่างไร หากนางจัดการลงโทษคนไป ประเดี้ยวคนในตระกูลของฝ่ายนั้นก็หากคนมาจัดการกับนาง ปัญหานี้ก็ต้องเป็นนางที่แบกรับอีกมิใช่หรือ มีชื่อจ้อยคอยคุ้มอยู่ นางจะไม่ใช้ประโยชน์แล้วออกหน้าเองเพื่อเหตุอันใด

ช่งเหลียงเงินแค้นหัวเราะ “เจ้าเองก็มีตระกูลสัวคอยหนุนหลังอยู่มิใช่หรือ ยิ่งกลัวพวกนางด้วยหรือ”

ตระกูลสัว เส้นหมยจึงยิ้มน้อยๆ ไม่พูดอะไร

เมื่อกล่าวถึงเรื่องนี้ขึ้นมา จดหมายที่ส่งไปยังเมืองหลวงควรได้รับการตอบกลับแล้วกระมัง ช่งเหลียงเงินล้างตัวเรียบร้อยแล้ว สวมเสื้อผ้า

ผูกเชือกพลงคิด ในเมื่อตอนนี้แต่งตั้งเส้นเหมยจึงเป็นชายาชื่อจื่ออีกครั้ง เช่นนั้นก็ควรจะอธิบายกับตระกูลสวี่อีกรอบใช้หรือไม่

“นายท่าน อนุอวีมารอพบอยู่ที่ด้านนอกเจ้าค่ะ” อวี่สวี่กล่าวรายงานที่หน้าประตู

ซึ่งเหลียงเงินคลุมเสื้อนอก ยื่นหน้าไปตรงหน้าเส้นเหมยจึงอย่างเป็นธรรมชาติ

เส้นเหมยจึงเลิกคิ้ว หยิบผ้าแห้งมาบรรจงเช็ดให้เขา

“ให้นางเข้ามา”

อวี่สวี่ตอบรับคำหนึ่ง เปิดประตูออก อวี่เมิ่งซวงค่อยๆ เดินเข้ามา ก้าวขึ้นหน้ามาคารวะ “ข้าน้อยคารวะชื่อจื่อ ชายาชื่อจื่อเจ้าค่ะ”

“ไม่ต้องมากพิธี” ซึ่งเหลียงเงินหันหน้าไปมอง “เจ้าจะมากล่าวเรื่องไข่มุกหรือ”

อวี่ชื่อยืมเล็กน้อย เอ่ยอย่างสดใสว่า “หาไม่เจ้าค่ะ เพียงแค่เห็นว่าได้เวลาแล้ว หากชายาชื่อจื่อมีเวลาว่าง ข้าน้อยอยากเชิญไปเขียนอักษรเจ้าค่ะ”

เขียนอักษร? ซึ่งเหลียงเงินเลิกคิ้ว “นี่หมายความว่าอย่างไร”

เส้นเหมยจึงเอ่ย “เมื่อวานข้าน้อยไปเขียนอักษรที่เรือนสี่เขียนเหมือนเหมือนอวี่ชื่อจะขึ้นขอบยี่งัก”

“ไม่เพียงขึ้นขอบเท่านั้น” อวี่เมิ่งซวงว่า “อักษรของชายาชื่อจื่อควรค่าแก่การศึกษาอย่างแท้จริง ข้าน้อยคิดว่านายท่านก็คงเคยเห็นข้าน้อยรู้สึกนับถือชายาชื่อจื่อมากเจ้าค่ะ”

เรื่องนี้เขาารู้ดี อวี่เมิ่งซวงขึ้นชอบการเขียนพู่กันมาก แทบจะต้องฝึกวันละสองชั่วโมง แม้จะไม่มีพรสวรรค์อย่างเส้นเหมยจึง ทว่าก็เหนือกว่าตรงที่มีความพยายาม หากเคยเห็นตัวอักษรของเส้นเหมยจึง

จะขึ้นขอบก็ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา

“วันนี้ไม่มีกิจธุระใดพอดี” ช่งเหลียงเงินว่า “หากเจ้าอยากขออักษรของนาง ก็ถามชายาชื่อจื่อว่ายินดีหรือไม่”

เส้นเหมยจึงกล่าวอย่างจริงจังว่า “ตัวอักษรของข้า້น้อยดงามถึงเพียงนั้น หากให้อีกต้องเก็บเงินแล้ว”

ช่งเหลียงเงินกลอกตาคราหนึ่ง “เจ้ายังมีสิ่งใดที่ขายเป็นเงินไม่ได้อีก”

อวี่เม้งชวงปิดปากหัวเราะ “ชายาชื่อจื่อมีอารมณ์ขันยิ่ง เงินเดือนของข้า້น้อยไม่มาก แต่ก็ยินยอมจะมอบเงินพิเศษในแต่ละเดือนให้ท่านขอเพียงชายาชื่อจื่อเขียนอักษรให้ข้า້น้อยวันละสองตัวทุกวันเจ้าคะ”

นางกล่าวหยอกล้อ ทว่าเด็กคนนี้ก็กลับจะให้เงินนางจริง ๆ หรือเส้นเหมยจึงตะเคปาก เงินที่ผู้อื่นให้มา หากไม่รับไว้ก็คงสูญเปล่า ดังนั้นจึงพยักหน้าทันที “ตกลง แต่พวกเราไม่ต้องไปที่เรือนสี่เยียนฉือ ที่นี่ก็ฝึกเขียนตัวอักษรได้”

อวี่ชื้อชมวดคิ้ว “ที่นี่หรือเจ้าคะ น่าจะไม่มีกระดาดเซวียนจื่อและพุ่กันทางพังพอนชั้นดีกระมังเจ้าคะ”

“การฝึกเขียนอักษร สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุด” อีกอย่างยังสิ้นเปลืองเงินทอง!

ประโยคหลังเส้นเหมยจึงไม่ได้เอ่ยออกมา เพียงโยนผ้าให้ช่งเหลียงเงิน ให้เขาเช็ดผผเอง จากนั้นลุกขึ้นพาอวี่เม้งชวงไปทีลานเรือน

“จิ่นอี ตักน้ำให้ข้าถึงหนึ่ง หยิบพุ่กันมาด้ามหนึ่งด้วยนะ”

“เจ้าคะ”

ช่งเหลียงเงินเช็ดผผเรียบร้อย เดินออกมาก็เห็นเส้นเหมยจึง

นั่งยองๆ อยู่ที่ลานเรือน ยืนพุทกันลุ่มน้ำ ก่อนจะเขียนตัวอักษรบนกระเบื้องหินอันราบเรียบ

“เมื่อทุกสิ่งล้วนว่างเปล่า ผู้เราจะจับลงที่ใด³”

แต่ละขีดแต่ละเส้นล้วนสวยงามเป็นระเบียบ แม้จะใช้พุทกันธรรมดา ทั้งยังเขียนบนกระเบื้องหิน แต่อักษรเหล่านั้นก็งดงามยิ่งนัก ดวงอาทิตย์ขึ้นสูงแล้ว น้ำต้องแสงแดดระเหยหายไปภายในชั่วพริบตา ดังนั้นเส้นหมยจึงจึงเขียนลงบนจุดที่แห้งแล้วต่อไปได้

“นี่กลับเป็นวิธีที่ดีวิธีหนึ่ง” อวีเม้งชวงถอนใจอย่างตลึง “ในเรือนของข้าน้อยแต่ละวันมีกระดาดมากมายไร้ที่จัดเก็บ ทำเช่นนั้นกลับประหยัดกระดาดได้”

ก็เพราะจะให้เจ้าประหยัดกระดาดอย่างไรเล่า กระดาดราคาสูงถึงเพียงนั้น เจ้ากลับขยันขันแข็งเขียนทุกวี่ทุกวัน ค่าใช้จ่ายสูงยิ่งนัก รู้หรือไม่

เส้นหมยจึงยิ้มเอ่ย “การเขียนอักษรนี้อยู่ที่ใจหาใช้สิ่งภายนอกพุทกันชั้นดีกระดาดชั้นยอด ของเหล่านั้นควรเก็บไว้ใช้ในยามต้องการเขียนติดผนัง หากเพียงต้องการฝึกเขียน เช่นนี้จะสะดวกกว่ามาก ทั้งยังได้ซึมซับธรรมชาติ”

ซึมซับธรรมชาติบ้างเถอะไรกัน! ช่งเหลียงเงินกลอกตา ฟังประตูอย่างนึกขัน งกก็กล่าวออกมาตรงๆ ยังต้องหาข้ออ้างอะไรอีก

ทว่าดูเหมือนอวีจื่อจะพลันเข้าใจขึ้นมา พยักหน้ากล่าวว่า “มิน่าเล่า ตัวอักษรของชาวยุี่จื่อถึงมีกลิ่นอายธรรมชาติกล่อมเกลา ที่แท้

³ บางส่วนจากพระสูตรของท่านเว่ยหลง (เว่ยเหลียง 惠能) พระสังฆปริณายกองค์ที่ 6 ของพุทธศาสนาฝ่ายเซน หมายถึง หากจิตใจสะอาดบริสุทธิ์ ความคิดปรุงแต่ง (ผู้) ย่อมไม่อาจเกาะติดได้

ฝึกฝนเช่นนี้เอง”

ซ่งเหลียงเงิน “...”

เส้นเหมยจึงพยักหน้าอย่างแรง “เป็นเช่นนั้น เจ้ากลับไปสัมผัสสดูเถิด”

“ขอบคุณชายาซื้อจ๊อชิงนัก!” อวี่เมิ่งชวงลุกขึ้นยืนอย่างตोकดีใจ หมุนกายเดินจากไป

เส้นเหมยจึงปิดมือลุกขึ้น หันกลับไปมองซ่งเหลียงเงินเล็กน้อย “นายท่านคิดว่า ระหว่างข้า่น้อยกับอวี่ชื้อ หากจะมีใครสักคนมีแผนการชั่วร้ายในใจ เช่นนั้นผู้ใดมีความเป็นไปได้มากที่สุดเจ้าคะ”

ซ่งเหลียงเงินเลิกคิ้ว “เจ้าอยากฟังความจริงหรือไม่”

“นายท่านเชิญกล่าวมาเถิด”

“ข้ารู้สึกว่าคุณมีความเป็นไปได้มากที่สุด” ซ่งเหลียงเงินยกมุมปาก เหลือบตามองนาง “เจ้าฉลาดหลักแหลมเกินไป หากจะเล่นแง่เข้าจริง ๆ คนพวกนี้ไม่มีผู้ใดสู้เจ้าได้”

เส้นเหมยจึงกลอกตาเล็กน้อย “อย่างไรท่านก็กล่าววามมีหลักฐานหน้อยได้หรือไม่ มีอาจจริงแก่ข้า่น้อยเพราะข้า่น้อยเฉลียวฉลาดนะเจ้าคะ ที่สตรีในจวนของท่านแก่งแย่งกันต่างเป็นเพราะท่าน ข้า่น้อยจะแก่งแย่งกับพวกนางไปเพื่อเหตุใด จำเป็นด้วยหรือ”

ซ่งเหลียงเงินชะงัก รอยยิ้มบนใบหน้าจางลงเล็กน้อย “เจ้าจะไม่แย่งชิงข้ากับพวกนาง?”

“เหตุใดต้องแย่งด้วย” เส้นเหมยจึงพูดสีหน้าจริงจัง “ข้า่น้อยเพียงอยากพยายามรักษาเงินเดือนสี่สิบตำลึงเงินในแต่ละเดือนไว้เท่านั้น”

ส่วนเขา ก็ยวอะไรกับนางกัน

สุดท้ายรอยยิ้มที่หลงเหลืออยู่เพียงจางๆ ก็เลือนหายไป ซึ่ง-
เหลือเงินมองนางเล็กน้อย “เจ้ารู้สึกว่ามีค่าไม่เท่าเงินทอง?”

“เหลวไหล” ท่านชายเป็นเงินไม่ได้เสียหน่อย เงินก็คือเงินนะ
เจ้าคะ!

ทันทีที่กล่าวคำนี้ออกไป เส้นหมยจึงเห็นสีหน้าของนายท่านผู้นี้
พลันแปรเปลี่ยน จึงรีบเปลี่ยนคำพูดในทันใด “จะนำนายท่านไป
เปรียบเทียบกับเงินที่เป็นวัตถุสิ่งของพวกนั้นได้อย่างไรเจ้าคะ เงินเป็น
ของตาย นายท่านมีชีวิต เงินเป็นเพียงก้อนโลหะชนิดหนึ่ง นายท่านมี
ความสามารถมากถึงเพียงนี้...”

กล่าวแต่ไม่กะพริบใบหน้าไม่เปลี่ยนสีด้วยซ้ำ! นางทำให้ซึ่ง-
เหลือเงินโกรธจนหัวเราะออกมา “เจ้าสะสมเงินได้เท่าไรแล้วเล่า”

เส้นหมยจึงมองเขาอย่างระแวงระวัง “ความลับเจ้าคะ นายท่าน
รีบสืบเรื่องไข่มุกเถิดว่าเป็นฝีมือของผู้ใด ไม่เช่นนั้นแม้แต่ยามนอน
ซำน้อยก็ยังเป็นกังวลว่าเพดานจะถล่มลงมากระทบกัน”

“ไม่เป็นไร” ซึ่งเหลือเงินเอ่ย “วันนี้ฉันนอนเป็นเพื่อนตัวเอง”
เส้นหมยจึง “...”

ผู้ใดอยากให้เจ้านอนเป็นเพื่อนกัน เอาเปรียบกันเช่นนี้แล้วยัง
ทำเป็นจิตใจดีมีเมตตา หน้าด้านก็ถือว่าเป็นพรสวรรค์ที่ฟ้าประทาน
อย่างหนึ่ง!

นางสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ยิ้มพลางเอ่ยว่า “ข้าน้อยรู้สึกว่
นายท่านควรไปเยี่ยมเยียนผู้อื่นบ้างนะเจ้าคะ ข้าน้อยไม่เป็นไรเจ้าคะ”
“เจ้าอยากให้ข้าไปโปรดปรานผู้อื่น?”

“ตามลำดับการปรนนิบัติเข้านอนแล้ว ควรเป็นเออร์หย่าที่
ปรนนิบัติท่าน” เส้นหมยจึงนั่งคิดเล็กน้อย “แต่นางกำลังป่วย นายท่าน

ก็ไปอยู่เป็นเพื่อนฉุนเอร์เถิดเจ้าคะ”

สตรีผู้นี้...ซึ่งเหลียงเงินหรือตาลง สตรีปกติทั่วไปหลังมอบร่างกายให้ผู้อื่นแล้วความมอบหัวใจให้ด้วยมิใช่หรือ นางกลับคืนใจ ผลักไสเขาอย่างโจ่งแจ้ง ไม่สงวนท่าทีแม้แต่น้อย

เช่นนั้นเหตุใดเขาต้องหวง เกลียดซึ่งใครก็ตามที่แตะต้องนาง แม้เพียงน้อยนิด

ไม่ยุติธรรมเสียจริง...ซึ่งเหลียงเงินหลุบตา รู้สึกเหมือนตนเสียเปรียบเข้าแล้ว

“เช่นนั้นเข้าไปละ มือเที่ยงจะไปกินที่เรือนชื่อนี้ว์”

“เจ้าคะ” เส้นหมยจึงพยักหน้ายิ้มตอบรับ

ซึ่งเหลียงเงินหมุนกายพาหลินเฟิงจากไปโดยไม่หันกลับมาอีก พยายามควบคุมสีหน้าของตน ไม่ให้ดูเหมือนตนเองถูกไล่ออกมา

แต่ไม่ว่าจะพยายามปั้นยิ้มอย่างไรก็รู้สึกว่ามุมปากหนักยิ่งนัก จึงนิ้วน้าเดินลงเท้าหนักๆ ออกจากเรือนเชียงชื่อย่วนเสียอย่างนั้น

“นายหญิง” จินอี่ซมวดคิ้วเล็กน้อย “คนอื่นในจวนต่างหวังให้นายท่านไปที่เรือนของตน เหตุใดท่านจึงไล่เขาไปเล่าเจ้าคะ”

เส้นหมยจึงยกไหเล็กน้อยๆ “เขาจะมาหรือไม่ไม่มีอะไรแตกต่างกัน ข้าไม่ได้อยากปรนนิบัติเขาเข้านอนเสียหน่อย จะรังไว้เพื่อเหตุใด”

ใช้สิ่งใดตอบแทนความดี

เมื่อเส้นเหมยจิ้ง กล่าววาจานี้ออกมา ใบหน้าของจิ้นอี้ก็แดงขึ้น
“นายหญิง ท่าน...”

เหตุใดจึงกล่าวตรงไปตรงมาเช่นนี้!

เส้นเหมยจิ้งแลบลิ้นน้อยๆ “เดิมทียังคิดจะทำขนมปลาบิน
ในเมื่อนายท่านไปเสียแล้ว เช่นนั้นข้าทำให้เจ้ากับอวี๋สือกินก็แล้วกัน”

“นี่จะได้อย่างไรเจ้าคะ!” จิ้นอี้ขมวดคิ้ว “มีเจ้านายที่ไหนทำ
อาหารให้บ่าวกิน ท่านพักเถิดเจ้าค่ะ พวกบ่าวไม่หิว”

“ไม่หิวก็ลองชิมดู ข้าเตรียมของเอาไว้เรียบร้อยแล้ว หาก
พวกเจ้าไม่กิน ก็มีเพียงข้าคนเดียวที่กินแล้ว” เส้นเหมยจิ้งกล่าวพลาง
เดินไปที่ห้องครัว “วันนี้ข้าไม่ค่อยหิว กลางวันกินขนมแล้วนอนหลับ
ดีกว่า”

จิ้นอี้จนปัญญา รีบเดินตามไป อวี๋สือเองก็ก้มหน้าก้มตาตามไป
เช่นกัน หัวคิ้วขมวดแน่น

“เจ้ากำลังคิดอะไรอยู่”

ยกขนมปลาบินมาวางบนโต๊ะแล้ว เส้นเหมยจิ้งก็มองอวี๋สือ

“มีเรื่องหนักใจหรือ”

อวีลีสือเบะปากเล็กน้อย ดวงตาแดงก่ำอยู่บ้าง เอ่ยเสียงเบาว่า
“บ่าวผิดไปแล้วเจ้าคะ”

“หืม?” เส้นเหมยจิ้งยี่นมือยึดปลาบินตัวน้อยเข้าปากนาง “ผิด
อย่างไรเล่า”

ขนมปลาบินคาอยู่ในปาก เมื่ออวีลีสือกัดคำหนึ่ง ถั่วดำหวาน
เหนียวก็ทะลักออกมาทอหุ้มปลายลิ้น พอได้ลิ้มรสหวานนี้ น้ำตาก็
ไหลพราก “บ่าวมองนายหญิงผิดไปเจ้าคะ”

“หา?” เส้นเหมยจิ้งกะพริบตาปริบๆ แล้วยึดขนมเข้าปากนาง
อีกชิ้น “มองข้าผิดไปอย่างไรหรือ”

อวีลีสือจุมกแดงด่ำ พุดสะอึกสะอื้นว่า “อ่าว! ใ้อ้วนอู้อีกอ้ออายอิง
อ่อนแอ้งแอ้อัย อายอิงอู้ออ้งอ้ออะ!”

เส้นเหมยจิ้งงุนงง ยึดขนมปลาบินเข้าปากนางต่อ พลางเอ่ยถาม
จ๊อนี “เจ้าฟังที่นางพุดเข้าใจหรือไม่”

จ๊อนีกลั่นหัวเราะ เอ่ยอธิบายว่า “นางกล่าวว่า บ่าวไม่ควรรู้สึก
ว่านายหญิงอ่อนแอไร้เก่งง่าย นายหญิงถูกต้อง” เจ้าคะ”

อวีลีสือน้ำตาลั้งรินเป็นสาย

เส้นเหมยจิ้งไม่รู้ว่าควรจะรู้สึกอย่างไร “เรื่องเล็กน้อยเดียว เจ้า
ก็ร้องไห้แล้วหรือ ข้าจำได้ว่าครั้งแรกที่เห็นพวกเจ้าทั้งสองคน รู้สึกว่า
ทั้งรู้ความทั้งใจกว้าง เดิมที่ไม่เหมือนดรุณีน้อยที่อายุสิบสี่สิบห้า ยัง
อยากชมพวกเจ้าด้วยซ้ำ”

อวีลีสือกลืนสิ่งที่อยู่ในปาก หวนคิดถึงเรื่องเก่าๆ เบ้าปากกล่าวต่อ
ว่า “นายหญิงกล่าวถูกต้องเจ้าคะ บ่าวเด็กเกินไป ควรจะผ่านเรื่องราว
ให้มากกว่านี้”

หากเมื่อวานนายหญิงฟังคำของนาง ลงโทษนายหญิงเงินจริง ๆ เช่นนั้นความผิดของนางก็จะยิ่งใหญ่หลวง หลังประสบกับเรื่องในวันนี้ นางถึงได้รู้ว่านายหญิงเงินเป็นเจ้านายที่ร้ายกาจเพียงใด แม่นางน้อย เช่นนางพอขาดสติก็พุ่งเข้าไป แนนอนต้องติดกับเป็นแน่

แต่เมื่อวานนางกลับไม่พอใจนายหญิงมากมายถึงเพียงนั้น...

“เอาเถิด” เล่นเหมยจึงเองก็ปลอบใจคนไม่ค่อยเก่งนัก จึงยัดขนมปลาบินใส่ปากอีกฝ่ายต่อ “รู้ว่าตนคิดการไม่รอบคอบ ก็เรียนรู้จากข้าให้มาก มีสิ่งใดต้องรู้สึกผิดกัน เจ้าไม่ได้ทำร้ายข้าเสียหน่อย”

จีนอีกกล่าว “อวี๋ลือรู้สึกว่าคุณเองเข้าใจนายหญิงผิดไป ดังนั้นถึงได้รู้สึกผิดเจ้าค่ะ”

อวี๋ลือพยักหน้าน้อยๆ สุดท้ายกล่าวว่า “หลังจากนี้ป่าวจะเชื่อฟังนายหญิงเป็นอย่างดีแน่นอนเจ้าค่ะ”

เด็กน้อยผู้นี้เลือดร้อนเสียจริง เล่นเหมยจึงตบไหล่นางเบาๆ พร้อมแหย่มิ้ม ยืนจางให้จีนอี “พวกเจ้าอย่าเอาแต่พูดเลย ช่วยข้ากินด้วย”

“เจ้าค่ะ” จีนอีพยักหน้า หยิบขนมปลาบินอย่างระมัดระวังก่อนใส่เข้าปาก

วันนี้เล่นเหมยจึงไม่หิวจริงๆ กินไปสองชิ้นก็วังเสียแล้ว อวี๋ลือไปช่วยนางบูเตียง จีนอีก็ไม่ได้กินต่อเช่นกัน วางขนมปลาบินที่เหลือไว้บนโต๊ะ พรณิบัตินายหญิงขึ้นเตียงนอนกลางวัน ก่อนหาวออกมาครั้งหนึ่ง จากนั้นปิดประตูตามอวี๋ลือออกไป

ยามบ่ายดวงอาทิตย์เคลื่อนต่ำ อากาศพอเหมาะสำหรับการนอน

เล่นเหมยจึงสะลึมสะลือจะหลับ ทว่ากลับได้กลิ่นคาวเลือด เข้มข้นระลอกหนึ่ง

ใจกระตุกวาบ นางลืมหัดกายขึ้นกะทันหัน ไม่ผิดจากที่คาดไว้ ช่งเหลียงเย่ นั่งอยู่ข้างโต๊ะ กินบางอย่างอยู่อย่างเชื่องช้า

เหตุใดจึงมาอีก ทั้งยังเป็นกลางวันแสกๆ!

“ทำให้เจ้ตื่นหรือ” ช่งเหลียงเย่ หันหน้ามามองนางเล็กน้อย ไม่รู้เพราะเหตุใด ใบหน้าเขาขาวซีดขึ้นเรื่อยๆ ริมฝีปากก็ยิ่งแดง ปีกาจกินคนตัวเป็นๆ กำลังมองนางแววตาลึกล้ำ

“เจ้ามาหาพี่ชายเจ้าหรือ” เส้นเหมยจิ้งผืนยิ้ม “เขาอยู่ที่เรือนชื่อหนี่ว ไม่ได้อยู่ที่นี้”

ช่งเหลียงเย่ ส่ายหน้า “ข้ามาหาเจ้า พี่สะใภ้ไม่ต้อนรับข้าหรือ”

น้อยครั้งที่เขาจะสวมชุดสีแดงเข้ม มีบางอย่างไหลลงมาตามเสื้อหยดลงบนพรมแดงที่ละหยด นางหรีตพยายามมองก็เห็นไม่ชัด ทว่าได้กลิ่น

คนผู้นี้บาดเจ็บอย่างนั้นหรือ เช่นนั้นถึงง่ายแล้ว หากกล่าวถึงการปะทะด้านพละกำลัง อย่งไรนางก็อยู่เหนือกว่าผู้ที่เจ็บหนัก ไม่ว่าวันนั้นเขาจะมาด้วยจุดประสงค์ใด นางก็ไม่กลัว

“ไม่เพียงไม่ต้อนรับ ข้ายังจะฟ้องศาลด้วย” เส้นเหมยจิ้งยิ้มให้เขา “ทางที่ดีเจ้าควรจากไปเสียตั้งแต่ตอนนี้”

ช่งเหลียงเย่ แค้นหัวเราะจนร่างกายสั่นอยู่บ้าง น้ำเสียงแหบลงไม่น้อย “ข้ามาหลบภัย นอกจากที่นี่แล้ว ไม่มีที่ใดให้ไปอีก”

หลบภัย? เส้นเหมยจิ้งหันหน้ามองไปนอกหน้าต่าง “ก็ว่าเหตุใดถึงได้ยินเสียงฟ้าผ่าแว่วๆ ที่แท่นสวรรค์ก็ทนมองเจ้าไม่ไหว จึงมอบบทลงโทษให้หรือ เจ้ามาหลบที่นี่จะมีประโยชน์อันใด มีลู่ออกไปรับลิขิตสวรรค์ไม่ดีกว่าหรือ”

ช่งเหลียงเย่ ไม่รู้ควรจะรู้สึกอย่างไร “ข้าไม่ได้ถูกฟ้าผ่า ฟ้าไม่ได้

ผ่าข้าเสียหน่อย มีคนไล่สังหารข้า ข้าจึงแหวะหลบที่นี่”

ยังมีคนไล่สังหารเขาได้อีกหรือ เล่นเหมยจึงกลอกตาคราห์หนึ่ง “เป็นถึงบุตรชายของเยียนอ่อง เจ้าจะหาข้ออ้างก็หาที่สมเหตุสมผลเสียบ้างสิ”

“ไม่เชื่อกี่สุดแล้วแต่เจ้า” ช่งเหลียงเย่โอบโลกครุ่นหนึ่ง ที่มุมปากมีเลือดไหลลงอีกครั้ง “เพียงแต่พี่สะใภ้ เจ้าเป็นคนจิตใจดี จะทนดูน้องสามีของตนตายต่อหน้าต่อตาได้หรือ”

เล่นเหมยจึงคลุ้มเลื้อย เดินไปใกล้เขาอย่างระมัดระวัง กล่าวสีหน้าเห็นใจว่า “คงทรมองเจ้าตายตรงนี้ไม่ได้จริงเสียด้วย...บาดเจ็บที่ใดเล่า”

ช่งเหลียงเย่หนึ่งอึ้ง แหวตาทอประกายเล็กน้อย “ข้าบาดเจ็บภายใน ที่เอาก็มีแผลถูกฟัน”

“โอ้หยา ดูอาการหนักยิ่งนัก” เล่นเหมยจึงรีบยื่นมือไปพุงเขา “เจ้ายังมีเรี่ยวแรงนั่งอยู่อีกหรือ กำลังวังชาดีจริง ๆ”

“ใกล้จะหมดแรงแล้ว” ช่งเหลียงเย่ยิ้มให้นางสีหน้าซบซ้อน “มือของพี่สะใภ้ช่างนุ่มยิ่งนัก”

“นุ่มอย่างนั้นหรือ” เล่นเหมยจึงพุงเขาลุกขึ้น “หากเจ้าทนไม่ไหว กลับตาลงพิงข้าก็ได้”

ช่งเหลียงเย่รู้สึกซาบซึ้งเล็กน้อย กลับตาลงจริง ๆ ปล่อยให้เล่นเหมยจึงพุงตนเดินไปข้างหน้า “วันนี้เจ้า...กลับไม่ได้ต่อต้านข้าถึงเพียงนั้นแล้ว”

“อย่างไรเสียคัมภีร์ทูลนอวี¹ ก็เขียนไว้ว่า จงโต้ตอบความแค้น

¹ เป็นคัมภีร์พื้นฐานของสำนักปรัชญาขงจื้อ เนื้อหาเกี่ยวกับบทสนทนาระหว่างขงจื้อกับศิษย์ เหล่าศิษย์ของสำนักขงจื้อรวบรวมขึ้นหลังจากการมรณกรรมของขงจื้อ

ด้วยความดี” เส้นเหมยจึงพยุงเขาเดินไปสองก้าวอย่างนุ่มนวล ยืนมือไปเปิดประตู

เมื่อได้ยินเสียง ‘แอ็ด’ ซ่งเหลียงเย่ถึงได้ตระหนกว่ามีบางอย่างผิดปกติ ทันทีที่ลืมตา เส้นเหมยจึงก็ออกแรงผลักเขาออกไปด้านนอก ก่อนปิดประตูแล้วลงสลักทันที

ซ่งเหลียงเย่ยืนโอนเอน ชวนเซไปหลายก้าวก่อนจะพึงร่างเข้ากับเสาหินด้านข้าง งุนงงอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะหลุดซำออกมา “พี่สะใภ้ใจร้ายนัก มิใช่กล่าวว่าคัมภีร์หลุนอวี่เขียนไว้ว่าจงโต้ตอบความแค้นด้วยความดีหรือหรือ”

เส้นเหมยจึงโพล่หน้าออกมาจากหน้าต่างด้านข้าง ปากยิ้มแต่ตาไม่ยิ้ม กล่าวว่า “คัมภีร์หลุนอวี่เขียนไว้ว่าจงโต้ตอบความแค้นด้วยความดี แล้วเช่นนั้นจะใช้สิ่งใดตอบแทนความดีเล่า เจ้าอยากสังหารข้าให้ตาย แต่หวังว่าข้าจะอ่อนโยนกับเจ้านะหรือ ข้าไม่มีคุณธรรมเช่นนั้น และก็ไม่ใช่อยากเป็นคนดีมีเมตตา มีความเกลียดชังโต้ตอบด้วยความเกลียดชัง มีความแค้นโต้ตอบด้วยความแค้น เจ้าอย่ามาให้ข้าเห็นหน้าอีก!”

เมื่อกล่าวจบก็ปิดหน้าต่างดังปังแล้วลงกลอนทันที

ซ่งเหลียงเย่หลุดหัวเราะออกมาอีกครั้ง สตรีนางนี้...สตรีนางนี้ก็ช่าง...ไม่รู้จักใช้ความอ่อนโยนเอาชนะใจบุรุษเลยแม้แต่น้อย

เขาเสียเลือดมาก อยากหัวเราะให้เต็มที่ก็ทำไม่ได้ ร่างที่พึ่งอยู่กับเสาค่อยๆ ไถลลง เลือดสดๆ หลั่งริน เปื้อนกระเบื้องเคลือบไปครึ่งแผ่น

ยามที่จิ่นอีและอวี่สือออกมาเพราะได้ยินความเคลื่อนไหว ซ่งเหลียงเย่ก็สลบไปแล้ว

“ชื่อจื่อเจ้าคะ!”

ซ่งเหลียงเงินเพิ่งเตรียมตัวพักผ่อนนยามบ่าย ก็เห็นจินอีรีบร้อนวิ่งเข้ามารายงานว่า “คุณชายรองไปที่เรือนเชียงชื่อย่วนอีกแล้วเจ้าคะ!”

ซ่งเหลียงเงินสะดุ้ง ลุกขึ้นเดินออกไปทันที ระหว่างเดินก็ถามว่า “นายหญิงของเจ้าเล่า”

“นายหญิงอยู่ในห้องเจ้าคะ คุณชายรองสลับอยู่ที่หน้าประตูเลือดเต็มตัวเลยเจ้าคะ”

ซ่งเหลียงเงินขมวดคิ้ว เร่งฝีเท้าเร็วขึ้นอีก

นั่งจุนเออร์เพิ่งบูเตียงเสร็จ เมื่อหันกลับมาก็ไม่เห็นเขาแล้ว จินเผินที่อยู่ด้านข้างกล่าวว่า “คนของเรือนเชียงชื่อย่วนมาบอกว่า คุณชายรองไปที่นั่นอีกแล้วเจ้าคะ นายท่านเพิ่งจะหลุดไปทางนั้น”

“คุณชายรองหรือ” นั่งจุนเออร์ขมวดคิ้ว “พวกเราไปดูกันเถิด”

“นายหญิง” จินเผินก้มหน้าอย่างไม่สบอารมณ์อย่าง “บ่าวรู้สึกว่าคุณชายชื่อย่วนใจกระมังเจ้าคะ ปล่อยนายท่านมา จากนั้นก็หาข้ออ้างนำตัวนายท่านกลับไปอีก จะให้นายหญิงดีใจเท่าไหน”

“พูดเพื่อเจ้ออะไรกัน” นั่งจุนเออร์ส่ายหน้า “การกระทำเช่นนี้ไม่ส่งผลดีต่อชายาชื่อย่วนแม้แต่น้อย เหตุใดนางต้องทำเช่นนั้นด้วย ดูแล้วคุณชายรองคงตั้งใจจะให้นายท่านลำบากใจ เจ้าอย่ากล่าวประชดประชันอีกเลย”

“อย่างไรเสียบ่าวก็รู้สึกว่าคุณหญิงไม่จำเป็นต้องไปเจ้าคะ” จินเผินแบ่ปากว่า “สุดท้ายหากมีเรื่องใดเกิดขึ้น นายหญิงก็ต้องกลับมาคนเดียว จะดูไม่งามนะเจ้าคะ”

หากนายท่านไปแล้วคุณชายรองอยู่จริง ก็จะมีเพียงนางที่กลับมาคนเดียว นั่งจุนเออร์ไตร่ตรองอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะนั่งลงบนเตียง “ที่เจ้า

พูดมาก็มีเหตุผล เช่นนั้นพวกเราไม่ต้องไปแล้ว เพียงรอดูว่าทางนั้นจะมีข่าวคราวอะไรก็แล้วกัน”

จินเผิ่นพยักหน้า มองกำยานที่นายหญิงจุดเรียบร้อยแล้วด้านข้าง ถอนหายใจออกมาคราหนึ่ง ก่อนนำชี้เข้ากลบเสียง

ช่งเหลียงเงินรีบกลับไปที่เรือนเชียงชื่อย่วน เล่นเหมยจึงกำลังยืนหน้า มาประเมินช่งเหลียงเยที่นอนอยู่ด้านนอก

พื้นแดงฉานไปหมดเลย จะทำความสะอาดยากเพียงใดกัน

“เกิดอะไรขึ้น” ช่งเหลียงเงินขมวดคิ้ว เข้าไปพาคนออกมาจากในห้องก่อน เมื่อมองเล็ดบนชุดของนาง สีหน้าก็พลันเปลี่ยนไป “บาดเจ็บรี”

“ไม่ใช่ของข้า่น้อย” เล่นเหมยจึงบ่นปาก “ของเขาเจ้าคะ”

สีหน้าช่งเหลียงเงินยิ่งมืดครึ้ม “เลือดของเขามาอยู่บนตัวเจ้าได้อย่างไร”

เล่นเหมยจึงยกไหล่บ่อยๆ “เมื่อครู่ตอนที่ข้า่น้อยโยนคุณชายรองออกไป คงเลอะเข้าพอดี”

...โยนออกไป? ช่งเหลียงเงินตะลึง ก่อนจะก้มหน้ามอง ช่งเหลียงเย

“หลินเฟิง ยกเข้าไปที่ห้องเก็บฟืน”

“ขอรับ” หลินเฟิงตอบรับ เข้ามาดึงแขนทั้งสองของช่งเหลียงเย แยกอีกฝ่ายขึ้นบ้าง

เล่นเหมยจึงมองเล็กน้อย เอ่ยถามช่งเหลียงเงินว่า “นายท่านอยากให้คุณชายรองเป็นหรือตายเจ้าคะ”

ช่งเหลียงเงินขมวดคิ้ว “เขาจะเป็นหรือตายก็ไม่เกี่ยวอันใด

กับข้า!” พุดจบก็ชะงักไปพักหนึ่ง ก่อนกล่าวต่อว่า “ไม่ตายจะดีที่สุด
มิเช่นนั้นจะทำให้จวนข้ามีมลทิน”

“อย่างนี้หรือ” เลื่อนเหมยจึงว่า “เช่นนั้นหากไม่ยากให้เขาตาย
นายท่านก็ให้หลินเฟิงระมัดระวังเสียหน่อย ตรงเอวของคุณชายรอง
มีบาดแผลขนาดใหญ่ แבקเขาไปเช่นนั้น คงจะทำให้แผลของเขาปริ
มากขึ้น”

ซ่งเหลียงเงินเฒ่าปาก จ้องมองนางแล้วเอ่ย “เหตุใดเขามักจะ
มาหาเจ้าอยู่เรื่อย”

“นี่ยังต้องถามอีกหรือเจ้าคะ” เลื่อนเหมยจึงยกมือชี้ตนเอง
“ข้าอย่างดงามหาที่เปรียบมิได้ อ่อนโยนมีเมตตาเช่นนี้ อีกทั้งยังเป็น
หนามยอกอกของเยียนอ๋อง คุณชายรองอยากกำจัดข้าน้อย ก็ต้อง
มาหาข้าบ่อยทุกวันมิใช่หรือ”

คิดดูแล้วก็จริง ซ่งเหลียงเงินเฒ่าหน้าขริ่มลง “เจ้าไปเปลี่ยนชุด
เถิด ข้าจะไปที่ห้องเก็บปืนเสียหน่อย”